

HIPOTENZIJA

U vreme kada su umetnici zaboravili na prirodni svet zaneti novim medijima i posttehnološkom utopijom, jedan sin Durmitora otkrio je klasičnim slikarskim sredstvima mitski svet Balkana. Njegovo stvaralaštvo je novo i sveže kao u vreme kada su se šezdesetih pojavljivali crnogorski šamani crtači i slikari, u likovnom smislu plodni krš Crne Gore ne prestaje da rađa umetnike. Nimalo nazadan, Vemić je spojio tri likovne paradigme - realizam, fantastiku i ekspresionizam, a to je možda samo njemu uspelo. Dokazao, je da za pravog umetnika ne postoje vremenske i formalne kategorije, sintezom i snagom izraza uzneo je ljudsko i životinjsko, mitsko i senzualno, eros i tanatos. U likovnom smislu te ekspresivne slike sa izrazito realistički slikanim detaljima, povod su za suptilno rešavanje čisto likovnih problema kolorita, curenja boje ili podslikavanja, prvog i drugog plana, svetlosti, akcenta i anatomije.

Slikati konje onakvi kakvi odista jesu, surovi i obesni, za njega je izraz slobode ili ritualnog ulaska u neki drugi svet, jer, setimo se, konj je i dnevno i noćno biće, htonska, demonska, ali i solarna, božanska životinja.

Kolorističke bure koje podiže i kaos koji snažno organizuje na platnu upućuju na njegove likovne moći, na majstora koji se pojavio kada ga najmanje očekujemo. Dok drugi boluju od hipertenzije, on proživljava svoju hipotenziju (grčki hipo = konj, konjski), naslikavši svaki grozno lepi lik koji se pojavi u kotlu njegove imaginacije. Sa njegovim slikama nikada nismo sigurni gde prestaje estetika ružnog, a započinje lepo, da li su to prizori iz detinjstva ili noćne more. Moglo bi se reći da su njegove slike portreti, prikazane životinje imaju ličnost i neki svoj život. Prinete su oku gledaoca vulkanskom snagom, ali i čistotom crnogorskog čoveka odgajanog nebom i kamenom. Nije u pitanju samo estetika, čisto likovna lepota boja, linija i formi nasuprot aktuelne ružnoće i zla, već etika, pokušaj da se u zenici oka pronađu noć i zvezde.

U umetnosti je uvek od onog šta, važnije ono kako. Vemićev stil je i klasičan i moderan, on je i ekspresionista i realista, možda među poslednjim pripadnicima evropskog romantizma koji su konja uzneli u mitsku sferu.

Prikazuje plemenitu životinju zatočenu između prirode i čoveka, tajne i tuge, kao osećajno biće koje ima inteligenciju i intuiciju i koje kao da zna više o nama nego mi o njoj. Konj je stvor između Boga i zveri kako je opisan Bukefal, konj nad konjima, koji se podredio samo Aleksandru Velikom, a on ga je zauzvrat oslobodio divljeg straha od sopstvene senke.

Posredstvom ovih slika ne suočavamo se samo s prirodom i umetnoću u čistom, elementarnom vidu, već i sa misterijom naših strahova, nada, ljubavi i radosti. Krajnji smisao slike je da pokrene, da se saživi s posmatračem, makar ga i uznemirila. Vemić je to uspeo već sa prvim platnom svoje animalne tematike, a postao je slikar kada je otkrio da ni za ceo život ne može iscrpiti svoju predstavu.

Beograd, oktobar 2012. godine

Dejan Đorić